

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 4. juni 2017

Kirkedag: Pinsedag/A

Tekst: 1 Mos 11,1-9; ApG 2,1-11; Joh 14,22-31

Salmer:

SK: 290 * 447 * 449 * 287 * 292 * 474 * 298

LL: 290 * 289 * 292 * 723

Når vi fejrer jul og påske, så er der nogle meget konkrete begivenheder at forholde sig til. Begivenheder, som også har det over sig, at forholder vi os negativt til det skete, så falder så at sige hele højtiden fra hinanden og bliver blot til nogle feriedage. Forholder vi os ligeledes negativt til Jesu fødsel, død og opstandelse, så kan vi heller ikke kalde os for kristne.

Det er lidt anderledes med pinsen. Der er ikke på samme måde nogle konkrete begivenheder at forholde sig til. Jo, disciplene blev fyldt af Helligånden, der i skikkelse af ildtunger satte sig over deres hoveder, og der lød en susen i rummet, hvor de var, og disse helt jævne mennesker, hovedsageligt fra Galilæa, kunne pludselig tale helt fremmede sprog. Der er noget konkret i dette, men det meste af det er sådan lidt luftigt, lidt ånd-ligt, om jeg så må sige. Vi kommer meget nemt op i de lidt højere luftlag, når vi skal forholde os til disse ting. Og det er også lige før, at Jesus selv gør det, når han i evangeliet, i samtalen med disciplene, taler om Talsmanden, om kærlighed til Jesus og Gud, og Sønnens kærlighed til Faderen, og Faderens til sønnen, og denne verdens fyrste osv. Jeg kan godt forstå, hvis vi er nogle, der synes, at det er lige før vi mister jordforbindelsen i dette. Og jordforbindelse, det er nu meget godt at have.

Men det gør ikke noget, at vi også har himmelforbindelse. Jesus siger, at Talsmanden, Helligånden, skal minde os om alt,

hvad Jesus har sagt til os. Og netop Jesu ord har det helt særlige over sig, at de har himmelforbindelse, men uden at miste jordforbindelsen. De har også jordforbindelse uden at miste himmelforbindelsen.

Det sker tit ved f.eks. samtaler med brudepar, at jeg vil have dem til at beskrive og fortælle mig, hvad kærlighed er. Ofte kommer der en stille pause i vores samtale, og når de så begynder at tale, så fortæller de – langt de fleste – om deres dagligdag, om forskellige situationer, hvor kærlighed kommer til udtryk. Og det er jo super evangelisk, lige efter Jesu eget forbillede. Jesus er aldrig filosofisk eller abstrakt i sine ord om Gud og Guds kærlighed. Han er altid meget konkret, og fortæller om Gud lige ind i menneskers hverdag. Jesus skaber en forbindelse mellem jord og himmel, mellem mennesker og Gud, det menneskelige og det guddommelige.

I mange andre former for samtaler, jeg har med mennesker, hvor vi taler om sådan mere åndelige og himmelske ting som netop kærlighed, tro, håb, tvivl, nåde osv., så sker det rigtig ofte, at vi netop taler om det i hverdagen, i det menneskelige. Det er for mig at have jordforbindelse uden at miste himmelforbindelsen, eller have himmelforbindelse uden at miste jordforbindelsen. Jesus forener dette i noget, vi kan forholde os til. Men det er lidt som om, at han er ved at miste fodfæste her i pinsen, hvor ånden skal til.

Helligånden skal minde os om alt, hvad Jesus har sagt. Alligevel kan det være svært for mange af os, sådan at forholde os konkret til Helligånden, til det åndelige.

Jeg indrømmer, at jeg er ikke den præst, der gør mest ud af Helligånden. Jeg er, for nu at blive i mine egne termer i dag, nok mere til jordforbindelsen end til himmelforbindelsen, eller

rettere til det konkrete end til det åndlige. Det betyder dog ikke, at jeg ikke anerkender og erkender Helligåndens virke og betydning. Tværtimod. Vi er dybt afhængige af Helligåndens fylde og virke.

For et års tid siden skulle jeg bruge noget viden om en alternativ religion. Jeg forstod godt, hvad det handlede om, da jeg læste mig til det; men hvad der lå i det, hvordan det guddommelige kom til orde og mennesker skulle forholde sig dertil, forstod jeg ganske enkelt ikke et klap af. Termer og beskrivelser gik fuldstændig hen over hovedet på mig. Jeg havde ikke den religions åndelige forudsætning og forståelse. Lidt på samme måde, som hvis jeg skal læse en madopskrift. Det er volapyk for mig. Nogle mennesker kan læse en madopskrift og sige: Det her, det smager godt. Det kan jeg også sige, med forventning og håb, hvis der er et billede af maden ved siden af.

Fuldstændig på samme måde ville vi have det med talen om Gud, hvis ikke vi havde Helligånden til at vejlede os og minde os om det, Jesus har sagt. Så ville vi lukke Bibelen op, kigge på alle bogstaverne og tænke: Mon hvad alle de bogstaver laver i den bog? Uden Helligånden ville intet om Gud og Jesus give nogen som helst mening for os. Så vi er virkelig på den, hvis ikke vi også er åndelige, Helligåndelige. Vi er virkelig på den, hvis ikke også vi har himmelforbindelse.

Når jeg alligevel så ikke gør mere ud af Helligånden i min forkyndelse og i mit virke, så skyldes det måske det lidt selvfølgelige. Jeg tror nok, jeg må indrømme, at jeg tager Helligånden lidt selvfølgeligt. Når jeg laver prædiken, beder jeg altid om Helligåndens vejledning, og forventer at få den, uden derpå at udbrede mig om Helligåndens fantastiske fylde af mig. Det er nok lidt som med kærligheden til min kone. Eller det er

med Helligånden som med min kone: Hun kan godt blive lidt selvfølgelig. Selvfølgelig er hun der. Selvfølgelig elsker hun mig. Selvfølgelig elsker jeg hende. Helligånden er der selvfølgelig. Gud har givet mig den i min dåb. Jesus har lovet, at Helligånden vil være Guds nærvær. Og Helligånden ER, som luften vi indånder, som blodet, der løber rundt i kroppen, uden at jeg tænker nærmere over det.

Nogle gange kunne jeg faktisk godt tænke mig, at jeg havde mere åndelig himmelforbindelse end konkret jordforbindelse. Til gengæld må jeg også glæde mig over, at Helligånden taler alle sprog. Også det sprog, jeg bedst kender og kan forstå, nemlig det konkrete i jordforbindelsen. Det er faktisk et helt fantastisk aspekt af Guds nærvær i verden, at Gud taler flere sprog. En muslim skrev engang et sted, at han syntes, det var lidt mærkeligt, at Allah havde skabt alle sprog, men selv forstod han kun arabisk, og derfor skal muslimer lære arabisk og læse koranen på arabisk. Gud Herren, den ene sande Gud, forstår og taler alle sprog, åndrig tale og konkret hverdagssnak.

I pinsen talte disciplene forskellige sprog. De talte de sprog, som det var nødvendigt i den givne situation at kunne tale, for at fortælle om Jesus til de mange mennesker, forskellige mennesker, der var til stede. Helligånden taler også forskellige sprog i dag. Der tales også forskellige sprog ved vores gudstjeneste. Forskellige forståelsessprog. Nogle forstår bedre det filosofiske, andre det mere konkrete, andre igen vil hellere have det abstrakte, andre et kunstnerisk sprog, musisk sprog, kropssprog, følelsesbetonet eller sanseligt sprog. Og det ene er ikke finere eller mere plat end det andet. Det bliver først plat, når vi tror, at der skal et bestemt sprog til for at være from. Det bliver først plat og fremmedgørende, når vi tror, at vi ved fælles sprog kan nå ind i det himmelske, apropos beretningen om Babelstårnet.

Helligånden har ikke et særligt åndrigt sprog. Men ethvert sprog, Helligånden taler, bliver Helligånd-rigt.

Himmelforbindelsen skabes ikke at det sprog, vi forstår, men det sprog Helligånden taler. Og Helligånden taler, så vi på hvert vort sprog kan forstå Jesu ord og tage dem til os, når han siger, at vore hjerter ikke må forfærdes og ikke være modløse. Som om Jesus sad konkret imellem os og fortalte om Gud, vil Helligånden være konkret hos os og fortælle os om Jesus. Jesu fred kommer til os i Helligåndens konkrete nærvær og fylde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen